Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (andra avdelningen)

den 6 oktober 2015*

”Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Marknaden för natriumklorat i EES — Ändringsbeslut som innebär ett kortare konstaterat deltagande i den konkurrensbegränsande samverkan — Beräkning av bötesbeloppet — Preskription — Artikel 25 i förordning (EG) nr 1/2003”

I mål T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, tidigare Uralita, SA, Madrid (Spanien), företrätt av advokaten K. Struckmann och G. Forwood, barrister,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av N. von Lingen, R. Sauer och J. Bourke, därefter av M. Sauer och J. Norris-Usher, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av artiklarna 1.2 och 2 i kommissionens beslut K(2012) 1965 slutlig av den 27 mars 2012 om ändring av beslut K(2008) 2626 slutlig av den 11 juni 2008 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38.695 – Natriumklorat),

meddelar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

sammansatt av ordföranden M.E. Martins Ribeiro samt domarna S. Gervasoni och L. Madise (referent),

justitiesekreterare: handläggaren C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 7 november 2014,

följande

* Rättegångsspråk: engelska.

Dom

Bakgrund till tvisten

1 Sökanden, Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, tidigare Uralita SA, är ett aktiebolag bildat enligt spansk rätt. År 1992 bildade nämnda bolag Aragonesas Industrias y Energía, SA. Fram till och med år 1994 var detta sistnämnda bolag ett helägt dotterbolag till sökanden. I december 1994 överfördes hela kemiverksamheten i detta bolag till ett holdingbolag, kallat Energía e Industrias Aragonesas EIA, SA (nedan kallat EIA), vilket sökanden bildat kort dessförinnan. Genom en fusion år 2003 inkorporerades EIA i sökanden som ånyo innehade 100 procent av andelarna i detta bolag. Den 2 juni 2005 överlät sökanden till Ercros Industrial, SAU (nedan kallat Ercros) det berörda bolaget, som senare blev Aragonesas Industrias y Energía, SAU (nedan kallat Aragonesas).

2 Den 28 mars 2003 ingav företrädare för EKA Chemicals AB (nedan kallat EKA), som är ett bolag med säte i Sverige, en ansökan om immunitet mot böter, alternativt nedsättning av böter, enligt kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3) (nedan kallat 2002 års meddelande om samarbete), med anledning av förekomsten av en kartell inom natriumkloratindustrin.

3 Den 30 september 2003 antog Europeiska gemenskapernas kommission ett beslut, i vilket EKA beviljades en villkorad immunitet mot böter, i enlighet med punkt 15 i 2002 års meddelande om samarbete.

4 Den 10 september 2004 begärde kommissionen, i enlighet med artikel 18.2 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 FEUF] och [102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1), upplysningar från flera bolag och däribland Aragonesas. Den 3 och 9 december 2004 efterkom Aragonesas denna begäran.

5 Mellan den 13 november 2006 och den 11 april 2008 begärde kommissionen, i enlighet med artikel 18.2 i förordning nr 1/2003 upplysningar från flera bolag inklusive från Aragonesas den 13 november 2006, den 8 februari 2007, den 12 mars 2007 och den 11 april 2008, och från sökanden den 8 februari 2007, den 20 april 2007 och den 11 april 2008.

6 Den 27 juli 2007 antog kommissionen ett meddelande om invändningar som bland annat riktade sig till Aragonesas och sökanden. Dessa inkom inom den föreskrivna fristen med synpunkter på kommissionens meddelande.

7 Den 20 november 2007 gjorde sökanden gällande sin rätt att bli hörd muntligen av kommissionen.

8 Den 11 juni 2008 antog kommissionen beslut K(2008) 2626 slutlig om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38.695 – Natriumklorat) (nedan kallat 2008 års beslut). I detta beslut fann kommissionen att Aragonesas deltagit i de berörda konkurrensbegränsande förfarandena mellan den 16 december 1996 och den 9 februari 2000.

9 Vad för det första gäller sökanden anser kommissionen i huvudsak, i skälen 416–426 och 455–468 i 2008 års beslut, att sökanden utövade ett direkt, och genom EIA även indirekt, avgörande inflytande på Aragonesas strategiska inriktning och övergripande affärspolicy. För det andra har kommissionen i detta avseende dragit slutsatsen att EIA – med hänsyn dels till presumtionen att EIA haft ett avgörande inflytande över Aragonesas på grund av att det innehade hela Aragonesas kapital vid tidpunkten för överträdelsen, dels till andra omständigheter i 2008 års beslut – åtminstone hade ett faktiskt avgörande inflytande över Aragonesas agerande vilket innebar att EIA, i egenskap av enhet som tillsammans med Aragonesas ingick i det företag som gjort sig skyldig till överträdelsen, var

ansvarigt för detta företags rättsstridiga agerande. I den mån som EIA år 2003 inkorporerades i sökanden och som sökanden efterträtt EIA såväl rättsligt som ekonomiskt, har EIA:s ansvar vad gäller det berörda företagets rättsstridiga agerande överförts på sökanden.

10 I skälen 469 och 487–489 i 2008 års beslut fann kommissionen att Aragonesas och sökanden var gemensamt och solidariskt ansvariga för den överträdelse som det förstnämnda företaget gjort sig skyldig till mellan den 16 december 1996 och den 9 februari 2000.

11 I artikel 1 g och 1 h i 2008 års beslut drog kommissionen slutsatsen att Aragonesas och sökanden var för sig överträtt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet när de mellan den 16 december 1996 och den 9 februari 2000 deltog i en rad konkurrensbegränsande avtal och samordnade förfaranden.

12 Kommissionen ålade i artikel 2 f i 2008 års beslut Aragonesas och sökanden att gemensamt och solidariskt betala ett bötesbelopp på 9 900 000 euro.

13 I artikel 4 i 2008 års beslut har kommissionen räknat upp de företag till vilka nämnda beslut riktar sig, bland vilka återfinns Aragonesas och sökanden.

14 Genom en ansökan som inkom till tribunalens kansli den 26 augusti 2008 väckte Aragonesas talan om ogiltigförklaring av 2008 års beslut i den del det avsåg detta företag. Målet registrerades under målnummer T-348/08. I huvudsak gjorde Aragonesas gällande att det inte deltagit i det ifrågavarande konkurrensbegränsande förfarandet mellan den 16 december 1996 och den 9 februari 2000 och bestred följaktligen de böter som ålagts bolaget.

15 Genom en ansökan som inkom till tribunalens kansli den 26 augusti 2008 väckte sökanden talan om ogiltigförklaring av 2008 års beslut i den del det avsåg sökanden. Målet registrerades under målnummer T-349/08. I huvudsak kritiserade sökanden kommissisonens beslut att hålla sökanden ansvarig för Aragonesas agerande och att påföra sökanden böter gemensamt och solidariskt med Aragonesas.

16 Den 16 september 2008 betalade sökanden, preliminärt, de böter som den gemensamt och solidariskt påförts med Aragonesas i 2008 års beslut.

17 I dom av den 25 oktober 2011, Aragonesas Industrias y Energía/kommissionen (T-348/08, REG, EU:T:2011:621) (nedan kallad Aragonesasdomen), fastslog tribunalen följande:

”1) Artikel 1 g i kommissionens beslut K(2008) 2626 slutlig av den 11 juni 2008, gällande ett förfarande enligt artikel [101 FEUF] och artikel 53 EES (ärende COMP/38.695 – natriumklorat), ogiltigförklaras i den del Europeiska unionens kommission konstaterat att [Aragonesas], gjort sig skyldigt till en överträdelse under perioderna den 16 december 1996–27 januari 1998 och den 1 januari 1999–9 februari 2000.

2) Artikel 2 f i beslut K(2008) 2626 slutlig ogiltigförklaras i den del bötesbeloppet fastställs till 9 900 000 euro.

3) Talan ogillas i övrigt.

…”

18 I punkt 247 i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), slog tribunalen fast att ”talan… med stöd av den första grundens första del delvis [ska] bifallas, eftersom kommissionen gjorde ett fel när den i [2008 års beslut] drog slutsatsen att [Aragonesas] deltog i den aktuella överträdelsen mellan den 16 december 1996 och den 27 januari 1998 och mellan den 1 januari 1999 och den 9 februari 2000.”

19 I punkt 258 i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), fann tribunalen, mot bakgrund av slutsatserna i den ovannämnda punkt 247 i samma dom, att ”talan [ska bifallas] på den andra grundens andra del om att kommissionen gjorde en oriktig bedömning när den beräknade hur länge sökanden hade deltagit i överträdelsen inledningsvis”.

20 I punkt 302 i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), slog tribunalen fast att ”talan delvis ska vinna bifall på den andra grunden, eftersom den tid som sökandens överträdelse pågick, såsom kommissionen fastställde den för att beräkna de böter som sökanden ålades, är felaktig”.

21 I punkt 303 i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), slog tribunalen fast att ”yrkandet om ogiltigförklaring av det angripna beslutet delvis [ska] bifallas, eftersom kommissionen dels i artikel 1 i [2008 års beslut] fann att sökanden deltog i överträdelsen mellan den 16 december 1996 och den 27 januari 1998 och mellan den 1 januari 1999 och den 9 februari 2000, dels i artikel 2 i beslutet fastställde bötesbeloppet till 9 900 000 euro”.

22 I punkt 307 i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), erinrade tribunalen slutligen om att kommissionen ska beakta alla konsekvenser av de slutsatser som dragits i punkt 303 i den domen.

23 I dom av den 25 oktober 2011, Uralita/kommissionen (T-349/08, EU:T:2011:622) (nedan kallad Uralitadomen), ogillade tribunalen sökandens talan i dess helhet.

24 Genom skrivelse av den 5 december 2011 meddelade kommissionen sökanden och Aragonesas om de konsekvenser av Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), som den avsåg att beakta. I detta syfte påpekade kommissionen, vad gällde Aragonesas, att den avsåg att föreslå kommissionskollegiet att ålägga detta bolag böter med ett nytt belopp, i enlighet med artikel 23.2 i förordning nr 1/2003, på grundval av den överträdelseperiod som fastställts i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621). Sökanden avsåg å sin sida att – trots att tribunalen i Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622), ogillat talan i det målet i sin helhet med den följden att de böter som ålagts sökanden genom 2008 års beslut stod fast – föreslå kommissionskollegiet dels att ändra den tid under vilken den överträdelse pågick i vilken sökanden deltagit, så att denna motsvarar den som fastställts vad gäller Aragonesas, dels, till följd av denna ändring, sätta ned de böter som påförts sökanden gemensamt och solidariskt med Aragonesas. Samtidigt med skrivelsen av den 5 december 2011 uppmanade kommissionen sökanden och Aragonesas att inkomma med uppgifter så att kommissionen kunde färdigställa sitt förslag till kommissionskollegiet.

25 I skrivelse av den 19 december 2011, som var ett svar på skrivelsen av den 5 december 2011, informerade Aragonesas och sökanden kommissionen om att de inte delade kommissionens åsikt vad gällde de konsekvenser av Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), som ska beaktas i fråga om sökanden, men att de ändå svarat på en begäran om upplysningar för att få återbetalt i vart fall en del av det bötesbelopp som de ålagts gemensamt och solidariskt genom 2008 års beslut. De påpekade att nämnda skrivelse saknade betydelse för deras rättsliga ställning.

26 Genom skrivelse av den 23 januari 2012 informerade sökanden kommissionen om att Aragonesas, efter fusionen med Ercros, hade upplösts den 31 maj 2010. Vidare påpekade sökanden att Aragonesas visserligen fortsatt var gemensamt och solidariskt ansvarig för den ifrågavarande överträdelsen, avseende den period som inte omfattades av tribunalens ogiltigförklaring i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), och i enlighet med avtalet om aktieköp som sökanden ingått med Ercros, men att sökanden ensam skulle bli ansvarig för alla böter som kunde komma att påföras i

enlighet med ett ändringsbeslut till följd av såväl Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), som Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622). I nämnda skrivelse angav sökanden bland annat följande:

”[…] Uralita erkänner alltså utan reservation sitt ansvar för överträdelsen under perioden 28 januari 1998 till 31 december 1998, inom ramen för det förfarande som utretts av kommissionen i ärende 38.695 – Natriumklorat.

Mot bakgrund av det ovanstående och med hänsyn till intresset av ett ändringsbeslut och av att de böter som betalats preliminärt ska återbetalas så snart som möjligt, samtycker Uralita till … att detta bolag ensamt hålls ansvarigt för betalningen av de böter som kan komma att fastställas i ett sådant beslut för den överträdelseperiod som fastställts i [Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621)], närmare bestämt för tiden mellan den 28 januari 1998 och den 31 december 1998, och … att varje ändringsbeslut som kan komma att fattas uteslutande riktas till detta bolag varvid anledning saknas att inkomma med någon annan inlaga än den av den 5 december 2011 som innehåller en sammanställning av omständigheterna.”

27 Den 27 mars 2012 antog kommissionen beslut C(2012) 1965 final om ändring av beslut K(2008) 2626 slutlig av den 11 juni 2008 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38.695 – Natriumklorat) (nedan kallat det angripna beslutet). I det angripna beslutet fann kommissionen, efter hänvisning till bakgrunden till tvisten och bland annat den omständigheten att tribunalen i Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622), ogillat sökandens talan, i dess helhet, om ogiltigförklaring av 2008 års beslut, att de böter på 9 900 000 euro som sökanden ålagts skulle upprätthållas. I skälen 8 och 9 i det angripna beslutet angav kommissionen emellertid följande:

”(8) Trots att tribunalen ogillat Uralitas talan om ogiltigförklaring av [2008 års beslut], anser kommissionen att det finns anledning att med hänsyn till att talan om ogiltigförklaring enbart ogillades delvis i [Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621)], minska den period under vilken Uralita gjorde sig skyldig till överträdelsen så att den motsvarar den period som fastställdes i [den ovannämnda] [Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621)], det vill säga mellan den 28 januari 1998 och den 31 december 1998.

(9) Med hänsyn till de särskilda omständigheterna i förevarande mål, och särskilt Uralitas förklaringar i sin skrivelse av den 23 januari 2012 … och den omständigheten att Uralita redan preliminärt betalat hela det bötesbelopp [som påfördes genom 2008 års beslut] inom den frist som fastställdes i beslutet, har kommissionen fattat beslut om att ändra [2008 års beslut] i den mån det riktar sig mot och meddelats Uralita, genom att

a) minska den period under vilken Uralita deltog i överträdelsen till perioden mellan den 28 januari 1998 och den 31 december 1998, och

b) fastställa, i enlighet med artikel 23.2 i förordning nr 1/2003, ett bötesbelopp som motsvarar denna ändrade överträdelseperiod och den betalning som Uralita ska hållas ansvarigt för.”

28 Vad gäller beräkningen av det nya bötesbelopp som skulle åläggas sökanden, tillämpade kommissisonen samma parametrar som de som användes i 2008 års beslut, med undantag av multiplikationsfaktorn för överträdelsens varaktighet, som fastställdes till 0,91 för att återspegla den nedsatta överträdelseperioden.

29 Vad beträffar de upplupna räntorna på det ursprungliga bötesbeloppet på 9 900 000 euro, vilket påförts genom 2008 års beslut och vilket sökanden betalade in preliminärt, fann kommissionen, i skäl 11 i det angripna beslutet, att ”eftersom tribunalen bekräftade [sökandens] deltagande i överträdelsen under perioden 28 januari 1998–31 december 1998 [skulle] räntorna på det bötesbelopp som [sökanden] [ålades] genom beslutet … [tillkomma] kommissionen och [skulle] därför … behållas av denna.”

30 Artiklarna i det angripna beslutet har följande lydelse:

”Artikel 1

[2008 års beslut] ändras på följande sätt:

1) Artikel 1 h ska ersättas med följande:

’h) Uralita SA, mellan den 28 januari 1998 och den 31 december 1998.’

2) Artikel 2 första stycket f ska ersättas med följande:

’f) Uralita SA: 4 231 000 EUR.’

Artikel 2

Den ränta som sedan den 16 september 2008 löper på det preliminärt betalade beloppet 4 231 000 euro tillkommer kommissionen.

Artikel 3

Detta beslut riktar sig till följande:

Uralita …”

31 Den 3 april 2012 återbetalade kommissionen 5 981 569 euro till sökanden. Detta belopp beräknades på grundval av skillnaden mellan det bötesbelopp på 9 900 000 euro som påförts i 2008 års beslut (nedan kallade det ursprungliga bötesbeloppet) och det bötesbelopp på 4 231 000 euro som påförts i det angripna beslutet, jämte ränta på mellanskillnaden från och med att det ursprungliga bötesbeloppet betalades preliminärt.

Förfarandet och parternas yrkanden

32 Sökanden har väckt förevarande talan genom en ansökan som inkom till tribunalens kansli den 5 juni 2012.

33 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

— ogiltigförklara artikel 1.2 i det angripna beslutet, i den mån sökanden där åläggs böter på 4 231 000 euro,

— ogiltigförklara artikel 2 i det angripna beslutet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

34 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

35 Till stöd för sin talan har sökanden åberopat två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 och den andra grunden avser överträdelse av artikel 266 FEUF.

36 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas såvitt avser någon av de båda anförda grunderna. I första hand har kommissionen gjort gällande att talan ska avvisas, i den del denna bygger på den första grunden, eftersom sökanden inte har något intresse av att utverka en ogiltigförklaring av det angripna beslutet.

Huruvida talan kan tas upp till sakprövning

37 Kommissionen har gjort gällande att ”den talan som väckts av [sökanden], såvitt avser den första grunden”, inte kan tas upp till sakprövning. För det första gör kommissionen i detta avseende gällande dels att sökanden i det mål som gav upphov till Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622), varken anförde en grund som avsåg åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003, eller ifrågasatte den period under vilken Aragonesas deltog i den berörda överträdelsen. För det andra, efter det att Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622), avkunnats och då denna inte överklagades, vann 2008 års beslut laga kraft gentemot sökanden i den del beslutet innebar att sökanden påfördes böter på 9 900 000 euro. Vidare var kommissionen, mot bakgrund av rättspraxis, inte skyldig att låta sökanden dra fördel av den i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), gjorda delvisa ogiltigförklaringen av 2008 års beslut. Den omständigheten att det angripna beslutet enbart ändrar och inte ersätter 2008 års beslut innebär följaktligen, för det första, att grunden avseende åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 anförts för sent och därför inte kan tas upp till sakprövning och, för det andra, att sökanden inte skulle dra någon fördel av att det angripna beslutet ogiltigförklaras, eftersom 2008 års beslut då skulle återuppstå med den följden att sökanden påförs ännu högre böter än de i det angripna beslutet. Sökanden har således inte något intresse av att utverka en ogiltigförklaring av det angripna beslutet.

38 Vidare har kommissionen gjort gällande, för det första, att sökanden, genom skrivelsen av den 19 december 2011, uttryckligen gett sitt samtycke till att hållas ensamt ansvarigt för betalningen av de böter som skulle kunna åläggas sökanden för perioden mellan den 28 januari och den 31 december 1998. Sökanden har också visat sitt intresse av en så snar ändring av 2008 års beslut som möjligt. För det andra har kommissionen gjort gällande att sökanden inte åberopat ett åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 under det administrativa förfarande som lett fram till det angripna beslutet. Sökanden har följaktligen inte längre något berättigat intresse av att utverka en ogiltigförklaring av ändringsbeslutet.

39 Sökanden har, mot bakgrund av dels föremålet för talan, det vill säga delvis ogiltigförklaring av det angripna beslutet i den del sökanden i artikel 1.2 i detta påförs böter på 4 231 000 euro, dels rättsverkningarna för sökanden av Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), i huvudsak gjort gällande att sökanden har ett berättigat intresse av att väcka talan mot det angripna beslutet. Detta intresse påverkas inte av sökandens förklaringar i skrivelsen av den 23 januari 2012.

40 Tribunalen påpekar inledningsvis att kommissionen, som svar på tribunalens uppmaning under förhandlingen att precisera räckvidden av yrkandet om avvisning, angett att nämnda yrkande avsåg den första grunden. Det är mot bakgrund av denna precisering som kommissionens yrkande om avvisning ska prövas.

41 Vad i detta avseende gäller upptagandet till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring erinrar tribunalen om att det av fast praxis följer att en sådan talan som har väckts av en fysisk eller juridisk person endast prövas i den mån som sökanden har ett berättigat intresse av att rättsakten ogiltigförklaras. Ett sådant intresse förutsätter att ogiltigförklaringen av rättsakten kan medföra en

fördel för den person som har väckt talan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 2000, parlamentet/Richard, C-174/99 P, REG, EU:C:2000:412, punkt 33, dom av den 10 september 2009, Akzo Nobel m.fl./kommissionen, C-97/08 P, REG, EU:C:2009:536, punkt 33 och där angiven rättspraxis, och dom av den 28 september 2004, MCI/kommissionen, T-310/00, REG, EU:T:2004:275, punkt 44 och där angiven rättspraxis).

42 I förevarande fall konstaterar tribunalen att kommissionen i huvudsak har gjort gällande att sökanden inte har något intresse av att utverka en ogiltigförklaring av artikel 1.2 i det angripna beslutet med stöd av den första grunden, avseende ett åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003. Tribunalen ska följaktligen pröva kommissionens invändning om att den första grunden inte kan tas upp till sakprövning mot bakgrund av den ovannämnda rättspraxisen.

43 För det första erinrar tribunalen om att kommissionen genom det angripna beslutet, såsom framgår av skälen 8 och 9 däri, ville ändra 2008 års beslut så att sökanden kunde dra fördel av rättsverkningarna från Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621). I detta syfte beslutade kommissionen att, i artikel 1.1 i det angripna beslutet, förkorta den period under vilken sökanden i 2008 års beslut påstås ha deltagit i överträdelsen för att, i likhet med vad som anges i skäl 8 i det angripna beslutet, denna period skulle motsvara den period som fastställts i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621). Kommissionen valde också att i artikel 1.2 i det angripna beslutet sänka de böter som sökanden påförts i 2008 års beslut så att dessa, i likhet med vad som anges i skäl 9 b i det angripna beslutet, skulle motsvara den nya överträdelseperioden.

44 För det andra följer det av konstaterandet i punkt 43 ovan, att det angripna beslutet, som riktar sig till sökanden, går bolaget emot genom att beslutet lägger sökanden till last att under en ny period ha deltagit i den överträdelse som avses i 2008 års beslut och genom att bolaget påförs ett nytt bötesbelopp jämfört med det som fastställdes i 2008 års beslut. Genom den första grunden försöker sökanden emellertid att utverka ogiltigförklaring av artikel 1.2 i det angripna beslutet i den del kommissionen där påfört sökanden böter efter utgången av preskriptionstiden i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003. Sökanden har i vilket fall som helst inte bestritt lagenligheten av artikel 1.1 i det angripna beslutet i den del den fastställer den period under vilken sökanden påstås ha deltagit i den ifrågavarande överträdelsen.

45 För det tredje konstaterar tribunalen att den berörda överträdelsen är en enda, fortlöpande överträdelse. I enlighet med artikel 25.2 andra meningen i förordning nr 1/2003 började preskriptionstiden i artikel 25.1 b i samma förordning således att löpa den dag då överträdelsen upphörde. I förevarande fall och trots att den i 2008 års beslut fastställda överträdelseperioden upphörde den 9 februari 2000, framgår det av det angripna beslutet att den nya överträdelseperioden som fastställts för sökanden i detta beslut upphörde före detta, närmare bestämt den 31 december 1998, vilket parterna medgett i ett svar på tribunalens fråga under förhandlingen.

46 Med hänsyn till att kommissionen – genom att ändra den period under vilken sökanden ursprungligen, i 2008 års beslut, påståtts delta i överträdelsen – har fastställt en ny tidpunkt för när preskriptionstiden i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 börjar löpa, saknar den således fog för invändningen mot att sökanden, som stöd för sin talan om ogiltigförklaring, har anfört den första grunden, avseende åsidosättande av nämnda artikel, trots att denna grund inte anförts i det mål som gav upphov till Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622).

47 För det fjärde kan kommissionens argument – att artikel 2 f i 2008 års beslut, i den del den innebär att sökanden påförs ett bötesbelopp på 9 900 000 euro, alltjämt skulle vara i kraft även om det angripna beslutet ogiltigförklarades, eftersom förstnämnda beslut vunnit laga kraft gentemot sökanden, vilket innebär att sökanden inte kan vinna någon fördel av ogiltigförklaringen – inte godkännas. Frågan huruvida kommissionen var skyldig att låta sökanden dra fördel av rättsverkningarna av

Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), såsom konstaterats ovan i punkt 43, saknar således betydelse, eftersom det nämligen framgår av skälen till det angripna beslutet att kommissionen valt att minska den period under vilken sökanden i 2008 års beslut påstått ha deltagit i överträdelsen.

48 För det fall att tribunalen bifaller talan på den första grunden ska det angripna beslutet, mot bakgrund av att denna grund enbart avser artikel 1.2 i detta beslut, således ogiltigförklaras delvis, det vill säga enbart i den del det fastställer ett nytt belopp för de böter som sökanden ålades i 2008 års beslut, och inte i den del det fastställer en ny period under vilken sökanden påstås ha deltagit i överträdelsen, vilken period ligger till grund för beräkningen av preskriptionstiden för kommissionens befogenhet att påföra böter. Vid prövningen av huruvida den första grunden kan tas upp till sakprövning föreligger det följaktligen inte någon presumtion för att en dom som innebär delvis ogiltigförklaring av det angripna beslutet i enlighet med den första grunden, medför att det bötesbelopp som sökanden påförts i 2008 års beslut återuppstår, med hänsyn till kommissionens skyldighet att vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen, i enlighet med artikel 266 FEUF, bland annat genom dess befogenhet att påföra sökanden böter för den nya överträdelseperiod som fastställts i artikel 1.1 i det angripna beslutet (se dom CAS Succhi di Frutta/kommissionen, T-191/96 och T-106/97, REG, EU:T:1999:256, punkt 62 och där angiven rättspraxis).

49 Av detta följer att en delvis ogiltigförklaring av det angripna beslutet, på grundval av den första grunden, skulle ge sökanden en fördel i den mening som avses i den ovan i punkt 41 i denna dom angivna rättspraxis. Den första grunden förefaller således kunna tas upp till sakprövning.

50 Denna slutsats påverkas inte av kommissionens argument att sökanden genom skrivelsen av den 19 december 2011 uttryckligen samtyckt till att hållas ensamt ansvarig för betalningen av de böter som kunde komma att påföras denne i ett beslut som innebär ändring av 2008 års beslut, böter som skulle fastställas på grundval av en ny överträdelseperiod. Tvärt emot vad kommissionen anfört framgår det nämligen inte av lydelsen i skrivelsen av den 19 december 2011 att sökanden gett något sådant samtycke. I nämnda skrivelse ger sökanden enbart sin syn på de konsekvenser som kommissionen avsåg att dra av Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), och av Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622), bland annat vad gäller återbetalningen till sökanden av åtminstone hälften av det ursprungliga bötesbeloppet.

51 Det ska emellertid konstateras att sökanden i skrivelsen av den 23 januari 2012 informerade kommissionen om att sökanden ensam tog på sig det ekonomiska ansvaret för att betala de böter som skulle kunna påföras denna i ett beslut som ändrade 2008 års beslut till följd av dels Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), dels Uralitadomen, punkt 23 ovan (EU:T:2011:622).

52 Det faktum att ett företag uttryckligen eller underförstått vitsordar vissa faktiska och rättsliga omständigheter under det administrativa förfarandet vid kommissionen kan emellertid utgöra bevisning vid bedömningen av om en talan vid en domstol är välgrundad. Detta innebär, enligt rättspraxis, dock inte att den rätt som alla fysiska och juridiska personer har att väcka talan vid tribunalen, med stöd av artikel 263 fjärde stycket FEUF, begränsas. I avsaknad av uttryckligt lagstöd strider en sådan begränsning mot den grundläggande legalitetsprincipen och den grundläggande principen om rätten till försvar. Det ska för övrigt framhållas att rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten till en opartisk domstol garanteras genom artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, vilken enligt artikel 6.1 första stycket FEU har samma rättsliga värde som fördragen. Enligt artikel 52.1 i stadgan måste varje begränsning i utövandet av de rättigheter och friheter som erkänns i stadgan vara föreskriven i lag (se dom av den 1 juli 2010, Knauf Gips/kommissionen, C-407/08 P, REU, EU:C:2010:389, punkterna 90 och 91).

53 Det ska inledningsvis konstateras att den omständigheten, att sökanden i skrivelsen av den 23 januari 2012 informerat kommissionen om att den ensam tog på sig det ekonomiska ansvaret för att betala de böter som skulle kunna komma att påföras för den berörda överträdelsen, inte ska tolkas på så sätt att sökanden avstått från att åberopa bestämmelserna i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003

vad gäller en eventuell preskribering av kommissionens befogenhet att påföra sådana böter. Det framgår nämligen enbart av lydelsen i denna skrivelse att sökanden samtyckt till att ensam bära ansvaret för att betala de eventuella böter som kommissionen skulle kunna ålägga.

54 Tribunalen konstaterar också att sökanden i skrivelsen av den 19 december 2011 uttryckligen preciserat att nämnda skrivelse inte påverkade sökandens rättsliga ställning.

55 Av detta följer att varken skrivelsen av den 19 december 2011 eller skrivelsen av den 23 januari 2012 kan åberopas mot sökanden som stöd för att den första grunden inte kan tas upp till sakprövning.

56 Mot bakgrund av det ovanstående kan kommissionens invändning om rättegångshinder vad gäller den första grunden inte godtas och tribunalen kan därför pröva förevarande mål i sak.

Prövning i sak

57 Inom ramen för den första grunden har sökanden gjort gällande att kommissionen dels har åsidosatt artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 genom att påföra sökanden nya böter efter det att preskriptionstiden enligt nämnda artikel löpt ut, dels har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i artikel 2 i det angripna beslutet beslutade att behålla den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet, vad gäller den del av det ursprungliga bötesbeloppet som motsvarade det i artikel 1.2 i det angripna beslutet fastställda nya bötesbeloppet.

58 Sökanden har närmare bestämt, för det första, gjort gällande att kommissionen, enligt artikel 1.1 i det angripna beslutet, har förkortat överträdelseperioden för Uralita så att den motsvarar den period som tribunalen fastställde i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), det vill säga perioden mellan den 28 januari och den 31 december 1998.

59 Eftersom överträdelsen klassificerats som fortlöpande började alltså den femåriga preskriptionstiden, i enlighet med artikel 25.2 i förordning nr 1/2003, att löpa från och med den 31 december 1998.

60 EKA:s ansökan om förmånlig behandling av den 28 mars 2003 och kommissionens beslut av den 30 september 2003 att, i enlighet med punkt 15 i 2002 års meddelande om samarbete, bevilja EKA villkorad immunitet, utgör, enligt sökanden, inte omständigheter som skulle kunna avbryta denna preskriptionstid i enlighet med artikel 25.3 i förordning nr 1/2003. Sökanden har för övrigt påpekat att det av kommissionens beslutspraxis, vad gäller nämnda meddelande, framgår att den anser att den första begäran om upplysningar utgör en åtgärd som avbryter preskriptionstiden. I skäl 492 i 2008 års beslut fann således kommissionen att den första begäran om upplysningar, av den 10 september 2004, skulle kunna avbryta preskriptionstiden i det berörda målet. Denna beslutspraxis utgör, enligt sökanden, hinder för att kommissionen nu åberopar att en annan typ av rättsakt, såsom ett beslut att bevilja villkorad immunitet, avbryter preskriptionstiden.

61 Eftersom det inte föreligger någon annan omständighet som avbryter preskriptionstiden anser sökanden att denna tid, som fastställs i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003, löpte ut den 31 december 2003.

62 Sökanden anser således att kommissionen åsidosatt artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 genom att i artikel 1.2 i det angripna beslutet påföra sökanden böter beräknade på grundval av den överträdelseperiod som fastställts i artikel 1.1 i nämnda beslut.

63 För det andra har sökanden gjort gällande att kommissionen, på grund av att den inte längre hade rätt att påföra sökanden nya böter i det angripna beslutet, inte lagligen i artikel 2 i nämnda beslut kunde behålla den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet på den del av detta belopp som motsvarar det i artikel 1.2 i det angripna beslutet fastställda nya bötesbeloppet, närmare bestämt 4 231 000 euro.

64 För det tredje har sökanden i sin replik, såsom svar på frågan om huruvida kommissionen i enlighet med artikel 25 i förordning nr 1/2003 var förhindrad att påföra sökanden böter och således huruvida den hade befogenhet att behålla den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet på den del av detta belopp som motsvarar det i artikel 1.2 i det angripna beslutet fastställda nya bötesbeloppet, gjort gällande att det finns anledning att pröva huruvida det gentemot sökanden uppstått några rättsverkningar till följd av den delvisa ogiltigförklaringen av 2008 års beslut i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621). I detta avseende har sökanden gjort gällande att den omständigheten, att sökanden hållits gemensamt och solidariskt ansvarig med Aragonesas för den berörda överträdelsen – vilken enbart begåtts av Aragonesas – på grund dels av att sökanden hade ett avgörande inflytande över det bolaget, dels av sökandens övertagande av EIA:s rättigheter och skyldigheter, innebär att den delvisa ogiltigförklaringen av 2008 års beslut i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), haft rättsverkningar för sökanden. Följaktligen borde sökanden dra fördel av en eventuell preskribering av de böter som sökanden påförts gemensamt och solidariskt med Aragonesas.

65 Vidare anser sökanden att kommissionen i det angripna beslutet påfört sökanden nya böter, eftersom tribunalen i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), ogiltigförklarat de böter som sökanden påförts gemensamt och solidariskt med Aragonesas i 2008 års beslut. Det angripna beslutet torde följaktligen omfattas av samtliga preskriptionsbestämmelser, såsom de i artikel 25 i förordning nr 1/2003.

66 Även om preskriptionstiden avbrutits från och med kommissionens beslut av den 30 september 2003 att bevilja EKA villkorlig immunitet, och även om hänsyn tas till att preskriptionstiden tillfälligt kan upphöra att löpa enligt artikel 25.6 i förordning nr 1/2003, har de böter som påförts i det angripna beslutet påförts efter utgången av den i artikel 25.5 i förordning nr 1/2003 föreskrivna maximala preskriptionstiden på 10 år.

67 Kommissionen har bestritt samtliga argument som framförts till stöd för den första grunden.

68 Tribunalen konstaterar inledningsvis att den första grunden består av två delar som var och en avser en felaktig rättstillämpning. Vad gäller den andra invändningen framgår det av ansökan att sökanden inte identifierat den rättsregel som kommissionen ska ha åsidosatt när denna i artikel 2 i det angripna beslutet valde att behålla den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet på den del av detta belopp som motsvarar det i artikel 1.2 i det angripna beslutet fastställda nya bötesbeloppet.

69 Det ska emellertid först och främst framhållas att sökanden i samband med den andra grunden har gjort gällande att kommissionen åsidosatt artikel 266 FEUF genom att, när den i artikel 2 i det angripna beslutet valde att behålla det nya bötesbeloppet liksom den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet, inte har beaktat alla konsekvenser av Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621).

70 Som svar på en fråga från tribunalen under förhandlingen, avseende den första grunden, har sökanden medgett, såsom framgår av förhandlingsprotokollet, att artikel 2 i det angripna beslutet enbart avser den ränta som ackumulerats på det nya bötesbeloppet som fastställts i artikel 1.2 i nämnda beslut. Den andra grunden ska alltså tolkas så, att sökanden enbart bestrider kommissionens val, i artikel 2 i

det angripna beslutet, att behålla den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet på den del av detta belopp som motsvarar det nya bötesbelopp som fastställts i artikel 1.2 i nämnda beslut.

71 Mot bakgrund av det ovanstående konstaterar tribunalen att den första grundens andra del är identisk med vad sökanden anfört som andra grund, avseende åsidosättande av artikel 266 FEUF. Följaktligen ska den första grundens andra del tolkas mot bakgrund av den andra grunden och sökanden ska således genom nämnda delgrund anses åberopa ett åsidosättande av artikel 266 FEUF. Mot bakgrund av att den första grundens andra del rör samma sak som den andra grunden, då de båda avser åsidosättande av artikel 266 FEUF, ska dessa grunder prövas gemensamt. Slutligen framgår det av lydelsen i den första grunden att dess andra delgrund åberopas under förutsättning att tribunalen anser att det finns fog för den första delgrunden. Enligt sökanden är det nämligen enbart om kommissionen är förhindrad att påföra sökanden ett nytt bötesbelopp som den saknar rätt att behålla den ränta som ackumulerats sedan den preliminära betalningen av det ursprungliga bötesbeloppet, på den del av detta belopp som motsvarar det nya bötesbelopp som sökanden påförts i artikel 1.2 i det angripna beslutet. Följaktligen förutsätter både den andra grunden och den första grundens andra del att tribunalen först konstaterar att den första grundens första del kan godtas.

72 Vad gäller den första grundens första del, avseende åsidosättande av artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003, påpekar tribunalen att denna i huvudsak har som syfte att få tribunalen att konstatera att kommissionen var förhindrad att påföra sökanden böter.

73 För det första ska det konstateras att den första grundens första del vilar på premissen att tribunalen, i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), ogiltigförklarat artikel 2 f i 2008 års beslut i dess helhet, med den följden att kommissionen i det angripna beslutet antagit ett nytt beslut om att påföra sökanden böter.

74 Denna premiss är dock felaktig. Det framgår nämligen uttryckligen av punkt 2 i domslutet i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), att tribunalen ogiltigförklarade artikel 2 f i 2008 års beslut ”i den del bötesbeloppet fastställs till 9 900 000 euro”. Ogiltigförklaringen av nämnda artikel i 2008 års beslut är mot bakgrund av användandet av uttrycket ”i den del” följaktligen en delvis ogiltigförklaring, eftersom den enbart avser det fastställda bötesbeloppet och inte kommissionens beslut att påföra böter.

75 Denna tolkning av artikel 2 f i 2008 års beslut bekräftas av domskälen i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), närmare bestämt skälen i punkterna 247, 258, 302 och 303 i nämnda dom, såsom dessa citeras i punkterna 18–21 ovan.

76 Det framgår såväl av domslutet som av domskälen i Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621), att tribunalen ogiltigförklarade artikel 2 f i 2008 års beslut enbart i den mån som kommissionen där fastställt bötesbeloppet. Tribunalen har på intet sätt ogiltigförklarat nämnda artikel i den mån som kommissionen, med stöd av artikel 23.2 i förordning nr 1/2003, beslutat att påföra sökanden böter gemensamt och solidariskt med Aragonesas.

77 I motsats till vad sökanden gjort gällande innebar inte det angripna beslutet att kommissionen antog ett nytt beslut om att påföra sökanden böter. Detta beslut hade nämligen som syfte och verkan att behålla en del av det bötesbelopp som sökanden ursprungligen påförts i 2008 års beslut, närmare bestämt 4 231 000 euro, det vill säga samma belopp som i artikel 1.1 f i det angripna beslutet. Vid prövningen av den första grundens första del, avseende preskriptionen av kommissionens befogenhet att påföra sökanden böter, ska hänsyn alltså tas till den tidpunkt då kommissionen beslutade att påföra sökanden böter, det väl säga tidpunkten för antagandet av 2008 års beslut, den 11 juni 2008, och inte tidpunkten för det angripna beslutet som, såsom framgår därav, har som syfte att låta sökanden dra fördel av rättsverkningarna av Aragonesasdomen, punkt 17 ovan (EU:T:2011:621).

78 För det andra erinrar tribunalen, vad gäller preskriptionstiden enligt artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003, om att det av nämnda artikel, jämförd med artikel 23.2 a i samma förordning, följer att kommissionens befogenhet att ålägga företag och företagssammanslutningar böter, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet överträder artikel 101 FEUF, omfattas av en femårig preskriptionstid.

79 I artikel 25.2 i förordning nr 1/2003 föreskrivs att preskriptionstiden ska börja löpa den dag då överträdelsen begicks. Enligt samma bestämmelse ska dock preskriptionstiden, vid fortsatta eller upprepade överträdelser, börja löpa först den dag då överträdelsen upphörde.

80 Artikel 25.3 a i förordning nr 1/2003 föreskriver att denna preskriptionstid ska avbrytas av åtgärder som vidtas av kommissionen eller av en medlemsstats konkurrensmyndighet i syfte att undersöka eller ingripa mot överträdelsen, till exempel skriftliga framställningar om upplysningar vilka görs av kommissionen, varvid avbrottet i preskriptionstiden ska gälla från och med den dag då minst ett företag eller en företagssammanslutning som har deltagit i överträdelsen underrättas om åtgärden.

81 Enligt artikel 25.4 i förordning nr 1/2003 ska avbrottet i preskriptionstiden gälla ”alla” de företag eller företagssammanslutningar som har deltagit i överträdelsen (dom av den 27 juni 2012, Bolloré/kommissionen, T-372/10, REU, EU:T:2012:325, punkt 201).

82 I artikel 25.5 första meningen i förordning nr 1/2003 föreskrivs bland annat att preskriptionstiden ska börja löpa på nytt efter varje avbrott.

83 För det första är det mellan parterna ostridigt att överträdelsen var en enda, fortlöpande överträdelse. I enlighet med artikel 25.2 andra meningen i förordning nr 1/2003 började således preskriptionstiden i artikel 25.1 b i samma förordning att löpa ”den dag då överträdelsen upphörde”, det vill säga den 31 december 1998, såsom angetts i punkt 45 ovan. Utan någon preskriptionsavbrytande åtgärd borde den i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 föreskrivna femåriga preskriptionstiden ha löpt ut den 31 december 2003.

84 För det andra finns det anledning att pröva huruvida, såsom kommissionen har gjort gällande, den femåriga preskriptionstiden i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003 har avbrutits före den 31 december 2003 genom en åtgärd som kommissionen vidtagit, i den mening som avses i artikel 25.3 i samma förordning.

85 I detta avseende konstaterar tribunalen att det enligt rättspraxis följer av artikel 25.3 och 25.4 i förordning nr 1/2003 att så snart ett företag har deltagit i överträdelsen, det vill säga så snart detta företag har identifierats som deltagare i överträdelsen i det angripna beslutet, ska preskriptionsavbrottet, vilket inträder när minst ett företag (det företaget eller ett annat) som likaledes har identifierats som deltagare i överträdelsen underrättas om en åtgärd som vidtas i syfte att undersöka eller ingripa mot överträdelsen, gälla gentemot detta företag. Den preskriptionsavbrytande åtgärden ger alltså upphov till allmängiltiga verkningar (*erga omnes*) för alla företag som deltagit i den ifrågavarande överträdelsen (se, för ett liknande resonemang, dom Bolloré/kommissionen, punkt 81 ovan, EU:T:2012:325, punkterna 201, 205 och 211).

86 I förevarande fall konstaterar tribunalen att sökanden i det angripna beslutet har identifierats som deltagare i överträdelsen. För det fall att det vidtagits en preskriptionsavbrytande åtgärd i förevarande fall, ska denna följaktligen gälla gentemot sökanden.

87 Det finns också anledning att pröva huruvida, såsom kommissionen har gjort gällande, kommissionens beslut av den 30 september 2003, att i enlighet med punkt 15 i 2002 års meddelande om samarbete, bevilja EKA villkorad immunitet, utgör en preskriptionsavbrytande åtgärd, i den mening som avses i artikel 25.3 i förordning nr 1/2003.

88 I detta avseende erinrar tribunalen för det första om att det av rättspraxis följer att uppräkningen i artikel 25.3 i förordning nr 1/2003, som inleds med adverbet ”särskilt”, på intet sätt är uttömmande och att det enligt denna bestämmelse inte krävs någon skriftlig underrättelse eller skriftlig undersökningsfullmakt för att avbrott i preskriptionstiden ska ske (se, analogt, dom av den 15 oktober 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl./kommissionen, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P och C-254/99 P, REG, EU:C:2002:582, punkterna 141 och 162). För det andra utgör preskriptionsavbrottet ett undantag från principen om femårig preskriptionstid och ska som sådant tolkas restriktivt (dom av den 19 mars 2003, CMA CGM m.fl./kommissionen, T-213/00, REG, EU:T:2003:76, punkt 484).

89 Det följer dessutom av artikel 25.3 första meningen i förordning nr 1/2003 att preskriptionsavbrottet enligt nämnda bestämmelse förutsätter att kommissionens åtgärd sker ”i syfte att undersöka eller ingripa mot överträdelsen”.

90 Vad gäller kommissionens praxis avseende förmånlig behandling har domstolen slagit fast att programmet för sådan behandling utgör ett användbart verktyg för att effektivt kunna avslöja och sätta stopp för överträdelser av konkurrensreglerna och det gagnar således syftet att artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF ska tillämpas effektivt (dom av den 14 juni 2011, Pfleiderer, C-360/09, REU, EU:C:2011:389, punkt 25).

91 På samma sätt har tribunalen slagit fast att ”[p]rogrammet för [förmånlig behandling] eftersträvar således ett mål som avser utredning och beivrande av, samt avskräckande från, förfaranden som ingår bland de allvarligaste överträdelserna av artikel [101 FEUF]” (dom av den 9 september 2011, Deltafina/kommissionen, T-12/06, REU, EU:T:2011:441, punkt 107).

92 Tribunalen har också slagit fast att beviljandet av villkorad immunitet således kräver att det skapas en särskild processuell ställning, under det administrativa förfarandet, till förmån för det företag som uppfyller de villkor som uppräknas i punkt 8 i 2002 års meddelande om samarbete, som medför vissa rättsverkningar (dom Deltafina/kommissionen, punkt 91 ovan, EU:T:2011:441, punkt 114).

93 Som följer av punkterna 103–118 i domen Deltafina/kommissionen, punkt 91 ovan (EU:T:2011:441), vilka avser kommissionens program för förmånlig behandling, bidrar den omständigheten, att ett företag som ansökt om förmånlig behandling beviljas villkorlig immunitet, till att nämnda program får full verkan, eftersom syftet är att erbjuda de företag förmånlig behandling vilka samarbetar med kommissionen i utredningarna av hemliga karteller avseende förfaranden som ingår bland de allvarligaste överträdelserna av artikel 101 FEUF (dom Deltafina/kommissionen, punkt 91 ovan, EU:T:2011:441, punkterna 103 och 105). I utbyte mot att dessa företag genom ett aktivt och frivilligt samarbete i utredningen underlättar för kommissionen att fastställa och beivra överträdelser av konkurrensreglerna, beviljas de en förmånlig behandling beträffande de böter som de annars skulle åläggas, under förutsättning att de uppfyller de villkor som anges i 2002 års meddelande om samarbete (dom Deltafina/kommissionen, punkt 91 ovan, EU:T:2011:441, punkt 108).

94 Tribunalen erinrar dessutom om att punkt 8 i 2002 års meddelande om samarbete har följande lydelse:

”Kommissionen kommer att bevilja ett företag immunitet mot böter om

a) företaget är det första att inkomma med bevismaterial som enligt kommissionen gör att den kan fatta beslut om att inleda en undersökning enligt artikel 14.3 i förordning nr 17 i samband med en misstänkt kartell som påverkar gemenskapen, eller

b) företaget är det första att inkomma med bevismaterial som enligt kommissionen gör att den kan upptäcka en överträdelse av artikel [101 FEUF] i samband med en misstänkt kartell som påverkar gemenskapen.”

95 Punkt 11 a–c i 2002 års meddelande om samarbete har följande lydelse:

”Utöver de villkor som anges i punkt 8 a och punkt 9 respektive punkt 8 b och punkt 10 måste företaget alltid uppfylla följande tre villkor för att immunitet mot böter skall kunna beviljas:

a) Det skall ställa sig till förfogande för löpande och fullständigt samarbete under hela loppet av kommissionens administrativa förfarande och förse kommissionen med allt bevismaterial om den misstänkta överträdelsen som det besitter eller har tillgång till. Det skall dessutom särskilt stå till kommissionens förfogande för att snabbt bidra till klargöranden om de faktiska omständigheterna i fråga.

b) Det måste upphöra med sitt deltagande i den misstänkta kartellen senast när det inkommer med bevismaterial enligt punkt 8 a eller 8 b.

c) Det får inte ha vidtagit åtgärder för att tvinga andra företag att delta i överträdelsen.”

96 Mot bakgrund av vad som anförts i punkterna 90–95 ovan, konstaterar tribunalen, inledningsvis, att programmet för förmånlig behandling direkt bidrar till att Europeiska unionens politik avseende beivrande av överträdelser av unionens konkurrensregler, för vilken kommissionen är ansvarig, får full verkan. Beslutet att bevilja en villkorad immunitet till ett företag som ansöker om förmånlig behandling gör det vidare möjligt att visa att ansökan uppfyller de uppsatta villkoren för att efter det administrativa förfarandet, under vissa förutsättningar, kunna beviljas slutlig immunitet. Denna processuella ställning, som den som ansöker om förmånlig behandling ges genom beslutet om att bevilja vederbörande en villkorad immunitet, tvingar nämnda sökande att fram till det att kommissionen fattar ett slutgiltigt beslut agera på ett sätt som uppfyller villkoren i punkt 11 a–c i 2002 års meddelande om samarbete, för att kunna göra anspråk på att beviljas slutlig immunitet. Sökanden måste bland annat ställa sig till förfogande för löpande, fullständigt och snabbt samarbete under hela loppet av kommissionens administrativa förfarande och förse kommissionen med allt bevismaterial om den misstänkta överträdelsen som sökanden besitter eller har tillgång till.

97 Ett beslut att bevilja den som ansöker om förmånlig behandling en villkorad immunitet är således, genom att det ger denna sökande en sådan processuell ställning, av grundläggande betydelse för att kommissionen ska kunna undersöka och beivra misstänkta överträdelser. Ett sådant beslut av kommissionen ska således anses ha fattats i syfte att undersöka eller ingripa mot överträdelsen, i den mening som avses i artikel 25.3 första meningen i förordning nr 1/2003, och kan således betraktas som en preskriptionsavbrytande åtgärd. I likhet med vad som sägs i punkt 85 i denna dom ger den preskriptionsavbrytande åtgärden upphov till allmängiltiga verkningar (*erga omnes*) för alla företag som deltagit i den ifrågavarande överträdelsen.

98 Mot bakgrund av den slutsats som dragits i punkt 97 ovan konstaterar domstolen att preskriptionen, som för sökandens del började löpa den 31 december 1998, i förevarande fall avbröts fyra år och nio månader senare genom kommissionens beslut av den 30 september 2003 om att bevilja EKA en villkorad immunitet. Av denna anledning började en ny preskriptionstid att löpa från och med nämnda beslut för att elva månader och tio dagar senare ånyo avbrytas genom kommissionens begäran om upplysningar av den 10 september 2004, vilken bland annat riktades till Aragonesas. En ny preskriptionstid började alltså ännu en gång att löpa till det att 2008 års beslut antogs den 11 juni 2008, det vill säga tre år och nio månader senare. Mot bakgrund av den slutsats som dragits i punkt 77 i denna dom – närmare bestämt att hänsyn ska tas till den tidpunkt då kommissionen beslutat att påföra sökanden böter, det väl säga tidpunkten för antagandet av 2008 års beslut, den 11 juni 2008 – antogs detta beslut, inklusive dess delvis upprätthållna verkningar, det vill säga det i det angripna beslutet fastställda bötesbeloppet på 4 231 000 euro, inom den femåriga preskriptionstiden som föreskrivs i artikel 25.1 b i förordning nr 1/2003.

99 För det första påverkas inte denna slutsats av sökandens argument enligt vilket kommissionen, i skäl 492 i 2008 års beslut, identifierat den första begäran om upplysningar av den 10 september 2004 som en i det aktuella målet preskriptionsavbrytande åtgärd. Den omständigheten att kommissionen beaktat denna åtgärd i 2008 års beslut hindrar den nämligen inte från att nu åberopa en tidigare åtgärd, såsom beslutet av den 30 september 2003, en åtgärd som kommissionen också anser har avbrutit den ifrågavarande preskriptionstiden. Det framgår nämligen uttryckligen av nämnda skäl att preskriptionstiden, enligt kommissionen, avbröts ”senast” den 10 september 2004. Kommissionen har alltså på intet sätt uteslutit möjligheten att även andra åtgärder, före begäran om upplysningar av den 10 september 2004, kunde avbryta preskriptionstiden, som till exempel kommissionens beslut av den 30 september 2003 att bevilja EKA villkorad immunitet.

100 För det andra har sökanden felaktigt hänvisat till den beslutspraxis som, enligt sökanden, fram till nu gällt för kommissionens beslut, som stöd för påståendet att kommissionen var skyldig att betrakta den första begäran om upplysningar av den 10 september 2004, till en av de personer till vilka 2008 års beslut riktade sig, som en preskriptionsavbrytande åtgärd. I likhet med vad som framgår av de skäl som angetts i punkterna 84–97 i denna dom, fattades beslutet att klassificera en åtgärd från kommissionen som en preskriptionsavbrytande åtgärd, på grundval av föreskrifter, i förevarande fall bland annat artikel 25 i förordning nr 1/2003, såsom dessa senast har tolkats av unionsdomstolen. Kommissionens tidigare praxis, vilken sökanden har åberopat, hindrar alltså inte kommissionen från att, med förbehåll för domstolens prövning, betrakta andra typer av åtgärder som preskriptionsavbrytande än den första begäran om upplysningar.

101 För det tredje erinrar tribunalen, vad gäller den grund som sökanden anfört i repliken och som avser åsidosättande av artikel 25.5 i förordning nr 1/2003, om att enligt artikel 76 i tribunalens rättegångsregler ska ansökan bland annat innehålla en kortfattad framställning av de grunder som åberopats. Vidare ska enligt fast rättspraxis, oberoende av alla terminologiska frågor, dessa uppgifter vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter. I syfte att säkerställa rättssäkerheten och en god rättskipning kan en talan endast tas upp till sakprövning om de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (dom av den 27 september 2006, Roquette Frères/kommissionen, T-322/01, REG, EU:T:2006:267, punkt 208 och där angiven rättspraxis). Av fast rättspraxis framgår också att talan inte kan prövas på en grund som inte är tillräckligt klart formulerad i ansökan genom vilken talan väckts. Liknande krav ställs när ett argument anförs till stöd för en grund. Vad gäller ett rättegångshinder som inte kan avhjälpas, framgår det uttryckligen av rättspraxis att tribunalen vid behov kan pröva en sådan bristande sakprövningsförutsättning ex officio (se dom av den 14 december 2005, Honeywell/kommissionen, T-209/01, REG, EU:T:2005:455, punkterna 54 och 55 och där angiven rättspraxis).

102 I förevarande fall ska det konstateras att sökanden på intet sätt i ansökan har åberopat, direkt eller underförstått, ett åsidosättande av artikel 25.5 i förordning nr 1/2003 i den del det däri fastställs en maximal preskriptionstid på tio år för kommissionen att påföra böter. I likhet med vad kommissionen har gjort gällande kan följaktligen den grund som anförts först i repliken, och som avser åsidosättande av artikel 25.5 i förordning nr 1/2003, inte tas upp till sakprövning.

103 Tribunalen konstaterar dessutom att det i vilket fall som helst är uppenbart att det saknas fog för nämnda grund. Den tioåriga preskriptionstiden i artikel 25.5 i förordning nr 1/2003 började löpa den 31 december 1998 och borde ha löpt ut tidigast den 31 december 2008, under föreutsättning att den inte avbrutits i enlighet med bestämmelserna i artikel 25.6 i denna förordning. Det kan också konstateras, varvid det saknas anledning att beräkna varaktigheten av ett eventuellt avbrott, att 2008 års beslut, i den del dess verkan delvis har upprätthållits genom det angripna beslutet – närmare bestämt bötesbeloppet på 4 231 000 euro – såsom framgår av punkt 77 ovan, antogs den 11 juni 2008, det vill säga sex månader före den 31 december 2008.

104 Av det anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

105 Mot bakgrund av övervägandena i punkt 71 i denna dom, vilka avser förhållandet mellan å ena sidan den första grundens första del och å andra sidan den första grundens andra del och den andra grunden, ska talan, med hänsyn till att den första grundens första del inte kan godtas, ogillas i sin helhet, utan att den första grundens andra del och den andra grunden behöver prövas.

Rättegångskostnader

106 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (andra avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 6 oktober 2015.

Underskrifter